

Rasmus Rasmussen: Ligesom mit Parti i Fjor stillede sig velvilligt til det foreliggende Lovforslags Fremme, vil vi ogsaa i Aar medvirke til, at det hurtigst muligt kan blive ophøjet til Lov.

Undervisningsministeren (Borgbjerg): Justitsministeren beklager, at han ikke kan være til Stede her i Dag ved denne Sags Behandling. Han er for Øjeblikket optaget i Folketinget ved Behandlingen af Lovforslaget om Betalingshenstand, i hvilken Sag han netop skulde have Ordet nu, og han har derfor bedt mig sige et Par Ord, hvis det var nødvendigt. Jeg hører, at der er almindelig Velvillie fra alle Sider overfor dette Lovforslag, men Justitsministeren har bedt mig sige, at hvis der er Enkeltheder, man ønsker at drøfte, vil han gerne være med til at behandle saadanne i et eventuelt Udvalg.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Sluttelig gik man til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forfatterret og Kunstnerret.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5217; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 552).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

J. V. Christensen: Den højtærede Undervisningsminister har i sin Fremsættelsestale givet en Redegørelse for en væsentlig Del af det nu foreliggende Lovforslag angaaende Forfatter- og Kunstnerret. Jeg kunde have Lyst til at gøre nogle ganske enkelte Bemærkninger om Sagens almindelige Forhistorie.

Da vi i 1857 for første Gang fik en Lov, der beskæftigede sig med de herhenhørende Anliggender, Loven om Eftertryk, blev den fremsat i Landstinget, og nogle af vor Politiks klassiske Navne førte Ordet, saaledes daværende Indenrigsminister Krieger, Orla Lehmann og Professor H. N. Clausen. De to sidstnævnte i Forening med Madvig kom til at danne det Tremandsudvalg, der skulde gennemgaa Lovforslaget. Det fik en grundig Behandling, og mange Spørgsmaal var fremme; det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg vil kun gengive et

Par Ord af Kriegers Fremsættelsestale, Ord, som jeg synes er meget karakteristiske. Han udtalte bl. a.:

„Man har hidtil“ — det vil altsaa sige indtil 1857 — „maattet lade sig nøje med meget tarvelige Lovbestemmelser. Forholdene har heller ikke været saa udviklede eller saa store“ — altsaa her i Landet — „at der var den Trang til saadanne Lovbestemmelser hos os som i større fremmede Lande.“

Naar denne Lovgivning naaede os, altsaa i Aar for 75 Aar siden, skyldtes det utvivlsomt, at der paa den Tid i det tyske Forbund førtes indgaaende Forhandlinger om dette Spørgsmaal: Forfatter- og Kunstnerret. Det fortjener for øvrigt i denne Forbindelse at mindes, at det paa en Maade er en dansk Mand, der allerede i 1857 har haft Ideen til det, man nu kalder Bernerkonventionen, idet Historikeren F. Hammerich i en Tale i Folketinget fremhævede, at Loven, altsaa den Lov, man da behandlede, først vilde faa sin rette gavnlige Virksomhed gennem Forhandlinger med Lovgivningsmagten andre Steder, altsaa i andre Lande.

Ca. 30 Aar efter denne Drøftelse sluttedes den saakaldte Bernerkonvention, der efterhaanden tiltraadtes af en Række Lande. Den første Hovedlov om Forfatterret er fra 1857, som jeg nævnte det, men baade i 1866, 1879 og 1889 blev der vedtaget Tilføjelser og Ændringer. Hovedloven om Kunstnerretten er fra 1864. Det var først i 1902, medens J. C. Christensen var Kultusminister, at den første samlede Lov gennemførtes i Overensstemmelse med Bernerkonventionens Krav, denne Bernerkonvention, der allerede fra 1886 havde truffet en Del Sikkerhedsforanstaltninger i Forfatternes Interesse. Med den nævnte Lov tiltraadte Danmark de da gældende internationale Retsregler, og ved Loven af 1912 blev Linierne ført videre efter den Tids Behov.

Siden 1912 er der sket meget, f. Eks. med Hensyn til Begrebet „mundtlige Værker“. Det har faaet en ejendommelig Udvikelse gennem alt, hvad der nu fremkommer gennem Radioen. I 1902 skelnede man bestemt mellem paa den ene Side Artikler og Afhandlinger, der repræsenterede et virkeligt Aandsarbejde, og paa den anden Side den Slags Meddelelser, som kunde henregnes til almindeligt Bladstof. Den Gang sagde man, at det almindelige Bladstof skulde vedblive at være frit.

Lovforslaget er, som det nu foreligger, betydeligt udvidet, og selv om det følger Hovedlinierne i den gældende Lov, er der